

villige til at bære Ofre for at hjælpe ud over den Trang, der i Øjeblikket er til en Forbedring af Præstelønningerne. Det forekommer mig derfor meget mærkeligt, at man fra Ministerens Side ikke synes at ville ænse dette. Nu haaber jeg, at vi faar denne Kommission, om hvilken der er Lovforslag til Behandling i Landstinget i Øjeblikket, saa at dette Spørgsmaal ogsaa kan komme frem. Jeg anser det for et saa alvorligt Spørgsmaal, at man ikke fra Ministeriets Side kan se bort fra det som noget, der i Øjeblikket ikke kommer Ministeriet ved.

Det andet Spørgsmaal, som jeg vil behandle her vedrørende Kirkeministeren, er, kortelig udtrykt, Spørgsmaalet Kure. Det drejer sig ikke blot om Spørgsmaalet om Forkyndelsen i Kirken, men ogsaa om et Spørgsmaal om Administrationen. Som bekendt har Biskop Ludwigs indstillet Sognepræst, Dr. Kure til Afsked og ønsket Sagen afgjort uden retslig Medvirkning, det vil sige uden at gaa til de kirkelige Domstole. Jeg maa med Hensyn til det sidste Punkt sige, at jeg fuldt ud forstaaer, at Kirkeministeren ikke gaar med til at afskedige en Præst blot paa en Biskops Begæring. Hvis Biskop Ludwigs virkelig mener, at Pastor Kure fører en Lære, der er saa vrang, at den ikke bør taales i Folkekirken, og han af specielle Grunde for sit Vedkommende ikke vil anlægge Provsteretssag, saa burde han efter min Mening suspendere Pastor Kure eller overfor Ministeriet erklære, at hans Samvittighed forbød ham at føre Tilsyn med Pastor Kure, saa var det klart, at Biskoppen vilde sætte noget personligt ind paa denne Sag. Men ogsaa en vranglærende Præst bør have fuld Ret til at kunne forsvare sig under betryggende Retsformer; saaledes at ikke noget afgørende Skridt tages mod ham, inden en saadan Mulighed foreligger for hans Vedkommende.

Nu synes det, som om der ogsaa er andre Hensyn, som betinger Biskop Ludwigs' Optraeden overfor Dr. Kure, og saa vidt jeg har kunnet forstaa af, hvad der er fremkommet offentligt i Bladene, synes Biskoppen at anse det for muligt, at Pastor Kure kan finde Anvendelse andetsteds. Men hvis Biskop Ludwigs mener, at Pastor Kures Vranglere er af en saadan Art, at den ikke kan taales i Ugilt, forstaaer jeg ganske vist ikke, hvordan han kan mene, at den kan taales andre Steder i Folkekirken, da Folkekirken dog er en aandelig Enhed.

Jeg forstaaer, som sagt, meget vel, at Ministeren ikke forhaster sig i denne Sag,

og at han har taget den Bestemmelse bl. a. at ville forespørge Biskopperne for at indhente deres Betænkning om Sagen; men jeg føjer til, at det forekommer mig heller ikke, at en Afgørelse i en Vranglæresag af det samlede Episkopat kan anses for at være tilstrækkelig efter den gældende Ordning i vor Kirke; det forekommer mig, at heller ikke den giver vedkommende, der er anklaget, en betryggende Adgang til at kunne forsvare sig overfor Anklagerne; og navnlig ikke at møde formulerede Anklager for sit Vedkommende.

Nu er det jo tilmed bekendt, at Dr. Kure meget bestemt hævder sin Ortodoksi, idet han erklærer, at han ikke fornægter noget Dogme, tværtimod, at han i Sammenligning med mange andre Præsten indenfor den danske Folkekirke bestemt kan sige ja til alle mulige Dogmer, der hævdes i den evangelisk-lutherske Kirke hos os; og jeg tror ogsaa, at det skal være meget vanskeligt at bevise eller i alt Fald overbevise ham selv om, at han støder an paa nogle enkelte Dogmepunkter, thi Dr. Kure arbejder jo i det hele taget med Ord og Begreber, som er formelt bibelske og kirkelige, men hvori Tankegangen er fuldstændig omformet. Han taler ud fra en helt anden Forstaaelse, ud fra en helt anden Grundanskuelser, en platonisk-panteistisk Livsanskuelse, som efter min private Mening overhovedet ligger ganske udenfor det kristelige.

Jeg havde nylig Anledning til i et Foredrag at paapege dette, jeg gjorde der opmærksom paa, at Dr. Kure ikke, som man plejer at sige, er en Rationalist af den gamle Art. Der er nemlig den meget store og betydningsfulde Forskel, som enhver snart kan se, at hvad den gamle Rationalisme vilde, kunde man forstaa, den udmærkede sig ved Klarhed, ved Oversigt og Bestemthed med Hensyn til sine Anskuelser; men Dr. Kure har i alt Fald det ejendommelige ved sig, at han er ganske uklar for Tilhørerne, meget vanskelig forstaaelig. Dette blev refereret i et Blad saaledes, at jeg havde sagt, at Dr. Kure er Rationalist; og i den Anledning kaldte han mig en Idiot paa det verdslige Omraade og en Overidiot paa det aandelige Omraade — jeg tror, det var for at give Københavnerne en Lejlighed til at høre den ejendommelige Jargon, som Dr. Kure i det hele taget bruger.

Det er nemlig ogsaa en meget vigtig Side af Kure-Sagen. Det afgørende er, at han ikke taler et almindeligt Sprog, men paa Grund af sin Interesse for Paradoxer og for en særlig personlig præget Jargon — jeg vil ikke kalde det dansk Sprog, men jeg